

(weisse Männer, „modri možje“ bilo bi: die weissen Männer). Takega, ki mu je udov odmrlo (dem Glieder abstarben). Čutil sem, da je moči šlo iz mene (franc. de la force sortit de moi, Luk. 8, 46, hrv. da je iz mene kreposti izšlo; druge slovenske prestave in Vukova imajo nominativ). Kmalu prihití polka iz vseh krajev. Srb. Plačite, dok vam bude suza (= solz). Da je i drugih učeni ljudi živelo, daš auch andere gelehrte Männer lebten. Česki pregovor: Přijde děti jak smětí.

Nepregledno je število sem idočih primerov. Ne domišljam si ni malo, da bi jih bil v tem sestavku obsegel vse, nego hotel sem samo sprožiti stvar, naj pre-mišljujejo i drugi, kakó in odkod vendar to, da je svoje dni Ravnikar čutil potrebo genetiva ondi, kjer je današnji dan malo kdo nas čuti. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

Stroški Dunajskega državnega zbora

od 1. septembra 1872. leta do 21. maja 1875. leta.

Blagajnik Dunajske zbornice poslaniške je preračunal natanko stroške njene v gori navedenem času.

Ta račun kaže 3 milijone in 440.577 gold. 69 kr. stroškov, ki so tako-le razdeljeni: Za opravilnike državne zbornice se je potrosilo 80.931 gld. 53²/₃ kr., — za dnino (diete) poslancem 1 milijon in 984.334 gold. 92²/₃ kr., — za stanovanje poslancev 1 milijon in 51.832 gld. 5¹/₂ kr., — za plače zborničnih uradnikov 82.512 gold. 81¹/₃ kr., — za plačo služabnikov 27.072 gold., — za plačo stenografov, pisarjev in tisek 133.581 gold. 41 kr., — za vzdržanje poslopja in za druge stroške 80.312 gld. 94 kr.

Koliko davkov se pač mora iztirjati, da se poplačajo ti stroški. Vpravičeno je tedaj vprašanje: ali so v tem času izdelane postave tolikih stroškov vredne?

* Ko v naših krajih letos toča dela veliko škodo, trpijo na južnem Tirolskem in Francoskem na več krajih po povodnjah, ki pokončujejo polje in podirajo poslopja, da tudi ljudje smrt storé.

* Južna železnica slabo gospodari, akoravno ima veliko dohodkov. Letošnjega kupona za mesec maj ne more plačati. Prikazalo se je 101 gold. milijon dolgá. Strahovito bogati jud Rothschild jo hudo molze.

* Novo železnico merijo od Celja po eni strani čez Polzelo in ob Paki, na drugi strani pa čez Velenje, Skalsko dolino v spodnji Drauburg.

Zabavno berilo.

Obrazi iz domačega življenja.

„Slovenska“ rodovina.

Spisuje J. Aléšovec.

(Dalje.)

„Ali ste že poskusili, gospodična?“ vprašam dalje. „Morda nimate slovenskih knjig?“

„Pač, pač, oče jih dobijo. Pa jih večidel kuharica bere, ker ne zna družega brati nego slovenski.“

„Na ta način berete le nemški?“

„Kaj še!“ se oglasi gospod Pavček, „moji hčeri govorite dobro francoski in nekoliko laški. Tudi imate več knjig tega jezika in jih včasih berete.“

„O, o, moje spoštovanje,“ se priklonimo; „tako učen jaz nisem. S francoščino bi si ne upal daleč, laški pa ravno toliko razumem, da bi se ne dal prodati. Ob-

žaljujem le,“ nadaljujemo, „da tu v Ljubljani v družbi nimate prilike razgovarjati se v francoskem ali laškem jeziku.“

„O pač, imave je dosti,“ se oglasi mlajša hčERICA. „Mamá govore z nama francoski, papá pa laški, če smo sami; kedar pa kdo pride, govorimo vsi skup nemški.“

„To je namreč tako,“ se oglasi gospod Pavček, ki si je med tem tlinko prižigal, „jaz mislim, da, kolikor jezikov kdo zna, za toliko ljudi veljá. Moja soproga ne zna laški, zato govorim jaz s puncama laški, francoski pa jaz ne znam, soproga moja pa, zato govori ona s puncama francoski. No, nemški oba znava in zna tudi vsak drug, zato pa nama ni treba posebno nemški ž njima govoriti, ker vsak drug govori.“

„Kdo pa potem slovenski govori z gospodičinama?“ vprašamo nekoliko sarkastično.

„O, to pride tako samo ob sebi“, odgovori gospod Pavček, „dekla, hlapec in drugi ljudje v hiši, katerih se človek ne more ogibati. Pa se tudi otroci med seboj vsi vedno le slovenski prepirajo, tega jih ne morem odvaditi.“

„Tedaj ne morete jih odvaditi, da bi se slovenski ne prepirali?“

V tem vstopi gospá, za njo hišna s črno kavo. Tako je pretrgan najin pogovor, kajti gospá ga zasuče na druge reči. Ko mi iz vljudnosti jamemo vedno le nemški govorici tudi nemški pritrkovati, pravi gospá nemški:

„O, prosim gospod, le ostanite pri slovenščini. Jaz jo jako rada slišim.“

Ta hip stopita sina s stranske sobe, vsak pod pazduho nekaj sešitkov in knjig, se priklonita in odideta.

„Fanta gresta v šolo“, opomni gospod Pavček, pogledavši na lepo pozlačeno uro na omari.

„Sta pač še v nižjih šolah?“ spregovorimo mi, le da bi kaj rekli.

„No, Gottwald je v prvi latinski, Engelbert pa v drugi realki“, hiti nam mati ponosno odgovarjati.

„V slovenskem oddelku, se vé da!“ nadaljujemo.

„Ne!“ odgovori gospod Pavček, ko gospá, najbrže, da bi se rešila iz nekake zadrege, skoči v bližnjo sobo ter veli hišni vode prinesti. „Skonca sem res mislil, dati ju v slovenska oddelka, ali — no — veste, človek ne vé, v kako družbo bi prišla.“

„V nemških oddelkih so, se vé da, le taki učenci, katerih se vašema sinoma ni treba sramovati“, opomnimo mi zopet nekoliko ironično.

„Da, da“, se oglasi naglo gospá, ki je med tem nazaj prišla in se zopet nam nasproti pogobnila v mehko zofo, — „da! Engelbert sedi sredi med sinoma vladnega svetovalca in bogatega trgovca, Gottwaldu pa sta soseda sin sodnijskega predsednika in sin barona N.“

„To je pač velika čast, gotovo!“

„Ne zarad tega“, ugovarja gospá nekoliko čmernejše, a tudi z bolj odločnim glasom, „ampak taki otroci so pač bolj olikani, lepšega vedenja in ne tako surovi kakor slo — —“

(Dal. prih.)

Naši dopisi.

Iz Celoveca 25. junija. = „Kakor pri vas, tako pri nas“ — so unidan „Novice“ v dopisu iz Trsta potožile o brezobzirnem postopanju lahonov proti Slovencem v mestnem odboru Tržaškem. In resnico je govoril dopisnik. Pri nas postopajo nemčurji še silneje v mestnem odboru kakor pri vas v Ljubljani; vrlemu zastopniku Slovencev gosp. Rosbaherju, katerega se je nemčurska klika tako vstrašila, da je izprva žugala, da noče ž njim zborovati, je svojo — res smešno — mrznjo s tem pokazala, da ga ni volila — v nobenega sed-